

BIJ MIJN SPARREBOOM

Een nieuw Kerstgeschenk
door

F.W.WAGNER

Lith. Lx. Leerd & Co

HARDERWIJK - H.A. BERENDS.

Prijs 10 Cent..25 Ex.f 2.25..100 Ex.f 6.50..

BIJ MIJN SPARREBOOM.

Een nieuw Kerstgeschenk

DOOR

F. W. WAGNER.

Hoofdonderwijzer a/d. Christ. School te Tiel.

HARDERWIJK,
H. A. BERENDS.

Snelpersdruk. — H. W. Wilmerink. — Kampen.

De Sledevaart.

„Jongens, wat kom je toch laat! Het is nu reeds een kwartier over den tijd, we maakten ons al ongerust over je, ben je soms op 't ijs geweest?”

„Neen pa, dat had u verboden, maar we hebben gesleed tot aan den tol; moe had ons tot zoover permissie gegeven.”

„Heb je dan de torenklok niet gehoord?”

„Jawel pa, maar we zijn onderweg opgehouden, mag ik u eens vertellen, hoe dat kwam?”

„Heel graag Cornelis, vertel gij het ons eens, maar altijd de waarheid, de volle, zuivere waarheid, hoor!”

„Ik zal er niet om jokken, pa, we hebben niets gedaan, dat kwaad is.”

„Laat hooren.”

„Een heele poos lang hadden we prettig gesleed; zoo nu en dan hielden we eens op om sneeuwballen te maken, en dan probeerden we, wie er het verst mee gooien kon, of we rolden malkaar dat het een lust was in een hoop sneeuw, die daar op zij van den weg lag. Jan wreef er mij het gezicht terdege mee in en ik hem niet minder.”

„Toe maar, Cornelis,” moedigde de vader aan, zoo mag ik het hooren, ik houd niets van jongens, die koukleumen zijn.”

„Ongemerkt kwamen we aan den tolboom, het doel van onzen tocht. „Eerst een beetje rusten!” zei Jan en dan op een draf naar huis, anders komen we te laat. „Goed,” zei ik, „nog even een grooten bal maken en daarna in de loop-pas naar het dorp terug!” En wij den bal aan 'trollen!

Onderwijl kwam er een arme koopvrouw aanstrompelen; zij had doek noch mantel om en bibberde van de kou, ook kostte het haar veel inspanning om op het glibberig pad niet uit te glijden. Naast haar ging een jongetje, dat was

haar zoon, die voor zijn moeder een zware mand met breekbare waar op het hoofd droeg. Bij het tolhuis zakte de arme vrouw inéén. „Ik kan niet meer!” was alles wat zij kermend uitbracht en het jongetje stond er bij te weenen. Ik kon het niet aanzien. „Jan,” zei ik, „willen wij die vrouw naar het dorp brengen? het zou wel schande zijn, als wij met de leege slee weggingen en het ongelukkige mensch hier lieten liggen; wie weet hoe ziek zij is, misschien heeft ze ook wel honger, er zijn immers 's winters zooveel armen, die gebrek lijden?” „Dat is goed, Kees”, zei hij, „wacht, ik zal het haar zelf vragen.”

„Op ons aandringen stapte zij eindelijk in. Wij plaatsten haar op de achterste bank en wilden August, zoo heet haar zoontje, op de voorste bank hebben, maar dat verkoos hij niet. „Ik zal wel helpen duwen,” zei hij, „dan loop ik mij meteen warm, laat ons daar liever de mand neerzetten, als dat mag?” Zoo gezegd, zoo gedaan en in galop ging het nu voorwaarts. Maar dat konden wij zoo niet volhouden, de vracht was zwaar, het ging al zachter en eindelijk moesten we eens rusten; toen weer vooruit, en zoo zijn we, na nog een paar maal uitgeblazen te hebben, hier gekomen. Is u nu niet boos meer, pa, en u ook niet, lieve moe?”

„Nee, lieve kinderen, integendeel, wij danken er den Heer voor, dat Hij u lust gegeven heeft in deze goede daad; maar zegt eens, waar is die vrouw gebleven, waarom hebt gij haar niet meegebracht?”

„Dat wilden wij wel doen, maar zij durfde niet meegaan en is daarom aan de herberg afgestapt, daar wilde zij om nachtverblijf verzoeken; de waard heeft haar ingenomen met haar zoontje.”

„Dat verblijdt mij, de arme schepsels zijn dus nu toch onder dak en de waard zal wel goed voor hen zorgen, al weet hij vooruit dat zijn gasten hem niet kunnen betalen; hij is een edel mensch met een gevoelig hart, de Heer zegene hem voor zijne menschlievendheid! Was het een vreemde vrouw Cornelis, gij kendet haar niet?”

„Volstrekt niet pa, ik kan mij niet herinneren, haar ooit gezien te hebben. Zij zeide dat zij zeer zwak was en reeds sints lang elken dag de koorts had; akelig mager en bleek was haar gelaat.”

„Ik zal haar van avond eens opzoeken,” besloot de vader, „in de hoop, dat ook ik iets tot leniging in haar ongeluk kan bijbrengen; gij gaat nu naar boven, jongens, het wordt tijd, dat gij aan uw werk begint.”

Een Brief daar Haast bij was.

„Anna,” sprak de vader tot zijne vrouw, toen de kinderen weg waren, „alvorens die zieke vrouw te bezoeken heb ik nog een brief te schrijven, die bepaald met de avondpost mee moet, een brief aan neef Karel. Het is mij tot een voortdurend verwijt, dat ik dit nog niet eergedaan heb. De twist, die sedert eenige maanden tusschen hem en ons bestaat, moet bijgelegd worden, de verwijdering moet weder in de oude, hartelijke vriendschap veranderen; al wat in mijn vermogen is, zal ik daartoe aanwenden.”

„Dan vervult gij tevens een mijner vurigste wenschen, lieve man,” gaf de moeder ten antwoord; het was de wil van neef, dat de rechter in ons geschil zou beslissen en nu de uitspraak in ons voordeel uitviel, namen van dienzelfden dag af haat en wantrouwen bij hem de plaats van vriendelijke genegenheid in; o, gij weet niet, hoe mij dat hindert.”

„Over twee dagen,” ging de vader voort, „vieren wij opnieuw gedachtenis van de geboorte onzes Heeren Jezus tot een Zaligmaker voor u en voor mij; als predikant zal ik de gemeente te wijzen hebben op het onschatbaar geluk dat in Jezus te vinden is, die aan ieder berouwhebbend zondaar de ver-

giffenis van alle zonden verzekert. Maar diezelfde Heiland eischt ook van ons, dat wij onzen naaste van harte alles vergeven wat deze ons misdeed, en zoo wij dat niet doen, zullen ook wij vergeefs op vergiffenis hopen. Kan de Heer wel in welgevallen op ons neerzien, wanneer wij weigeren den broeder die ons griede de hand der verzoening te reiken? Neen, zeker niet. Ik zet mij dus dadelijk tot schrijven."

De predikantsvrouw was over het besluit van haren man uitermate verblijd. „Zoo ontzettend groot," dacht zij, „is de schuld, die ons moet vergeven worden, zouden wij dan elkander niet hartelijk liefhebben en elke beleediging kwijtschelden? Dan eerst zal er vreugde over ons wezen onder de engelen Gods."

Toen de brief af was las de predikant dien aan zijne vrouw voor. Het slot luidde:

„Vergeef mij het leed, dat ik u bewust of onbewust mocht hebben berokkend, neige de Heer uw hart tot vriendelijke toenadering en broederlijk verkeer als voorheen.

Wees met de uwen Gode bevolen door

Uw liefhebbenden Neef

GEORGE."

„Ziezoo," sprak de predikant, terwijl hij bezig was, den reeds gesloten brief van een adres te voorzien, „thans gevoel ik mij veel opgeruimder dan daar straks; het is alsof ik een oude schuld heb betaald, waar men mij reeds dikwerf om gemaand had. Nu spoedig de overjas, Anna, ik zal zelf den brief in de bus steken en dan tegelijk die kranke vrouw een bezoek brengen, ik ben, hoop ik, spoedig terug."

Pas had de leeraar de deur achter zich in 't slot hooren vallen en nog slechts enkele schreden gedaan of daar komt een stevige boerenknaap, door stuivende sneeuwvlokken en het valsche licht der lantarens misleid, tegen hem aanrennen.

„Neem 't niet kwalijk, mijnhee.....r..... dominé,” verbeterde hij vlug, „ik wou juist naar uw huis gaan, dat treft.”

„Ja jongen, dat trof net, je zou daar een leelijke tuimeling gemaakt hebben, als ik je niet had gegrepen, en wat is nu je boodschap, is er gevaar?”

„Stellig dominé, de dokter is er al geweest, bij die arme vrouw welteverstaan, de dominé weet wel, en de dokter zegt dat er erg veel gevaar bij is; het mensch wordt hoe langer hoe slimmer, misschien zal ze den morgen niet meer halen.”

„Dat is een treurige tijding Piet, ga maar terug en zeg dat ik direct kom.”

Eenige oogenblikken later treedt de predikant de eenvoudige dorpsherberg binnen.

„Een droevig geval, dominé,” zegt de waard tot den bezoeker, „de dokter heeft de hoop opgegeven; felle koorts en ondermijnen de laatste krachten van het door gebrek uitgegeput lichaam, elk uur kan het laatste zijn. Meestal is zij buiten kennis, maar wanneer zij een enkel helder oogenblik heeft, spreekt zij met zulk een zalige blijdschap over den dood en de vergiffenis harer zonden, dat ik vast geloof, dat een beter leven haar wacht.”

„Dat verheugt mij onuitsprekelijk, buurman,” hervatte de predikant, „wilt gij mij wel bij haar brengen?”

„U hebt slechts te volgen.”

„Is het wat beter, moedertje?” vroeg de predikant, het ziekbed naderend, „ik ben de leeraar van deze gemeente.”

„Neen dominé, ik word niet weer beter,” sprak de kranke kalm doch met zwakke stem; ik heb veel geleden, nu is mijn lijdensweg ten einde, ik voel dat ik spoedig ga sterven.” Eenige oogenblikken zweeg zij en haalde zwaar adem; „slechts ééne zorg kwelt mij nog,” ging zij toen voort, „wat zal er van mijn dierbaren August worden, als ik niet meer ben? O Heere God, ontferm U over mijn arm kind, dat hij geen zwerver worde en in handen van booze menschen valle,

wees Gij zijn Vader en Leidsman, dan kan ik gerust ontslapen."

„De Heer heeft uw gebed reeds verhoord, moeder," fluisterde de vrome leeraar haar in, „ik zal voortaan voor uw August zorgen; zoolang God mij het leven spaart, zal ik hem onderwijzen en met mijn eigen achttal eene christelijke opvoeding geven. Is nu uwe ziel gerust, hebt gij geen vrees te sterven?"

„De zieke kon geen woorden vinden om haar dank te betuigen; den knaap vast in hare armen klemmend, sloeg zij het stervend, ingevallen oog naar boven: „Heb dank Vader, voor zóóveel liefde!" stamelde zij en drukte den laatsten kus haar lieveling op de lippen. „Dank ook u, lieven vriend, gij maakt mij het sterven licht," sprak zij toen tot den leeraar en bewoog hare hand ten afscheid, „de engelen wenken mij, de poort des hemels is reeds voor mij ontsloten, mijne schuld is gewasschen in Jezus bloed — Hij wacht mij daar ginds in het huis Zijns Vaders ik kom."

Hare oogen sloten zich voor immer — August was een wees.

Een verrassend Geschenk.

Elf zware slagen dreunden door de stille straten van het sluimerend dorp toen de leeraar weder de stoep der pastorie betrad. „Reeds elf uur," dacht mama juist, „en nog niet terug, hij zou immers maar kort weg blijven." Zachtkens werd tegelijkertijd de voordeur geopend en gezond en wel trad het volgend oogenblik haar echtgenoot de woonkamer binnen.

„Hartelijk welkom, pa" zeide zij, hem tegemoet ijlend, „zijt gij al dien tijd bij die arme lijderees geweest?"

„Noem haar niet arm meer, Anna," antwoordde de leeraar, „zij is noch arm meer noch eene lijderees; zij is gestorven in het zalig bewustzijn dat al hare zonden haar om Jezus wil uit

genade waren vergeven en verblijdt zich nu in de hemelsche heerlijkheid, die de Heiland ons heeft verworven."

„Anna," ging hij fluisterend voort, „gij weet dat ik u een buitengewoon kerstgeschenk beloofd had, en zie, de Heer zelf heeft er mij dezen avond een gezonden, ik hoop dat het u welkom zal zijn, ook twijfel ik daar niet aan. Kijk eens hier Anna, welk een aardige jongen, vermoedt gij reeds wie het is?"

„O, dat is August, niet waar pa? de kleine, arme wees, die nu bij ons blijft. Kom, lieve jongen, omhels mij, gij zijt bitter bedroefd niet waar? geen wonder, ik begrijp er iets van; troost u, lief kind, gij zult voortaan ons eigen kind zijn ik wil uwe moeder wezen, u met de andere acht opvoeden en verzorgen en gij zult ons liefhebben en als uwe ouders eeren."

August snikte van droefheid, met moeite stamelde hij: „O, Mevrouw, ik wil u liefhebben als mijne moeder, die ik zoo teeder beminde; haar verlies maakt mij diep ongelukkig maar één ding troost mij, ik weet dat zij bij den Heer Jezus is, dat zij nu gelukkiger is dan iemand op aarde."

„Wij moesten nu den kleine maar naar boven brengen, moe" sprak de vader, „de slaap zal hem goed doen, hij heeft rust noodig." Mama keurde het zeer goed en weldra was August te bed gelegd. Het duurde echter lang eer hij den slaap kon vatten; engelen omzweefden intusschen zijn leger, zij drukten zachtkens het weesje de oogen toe en hielden zorgvuldig over den kleine de wacht.

„Pa," sprak Mevrouw, toen zij weer beneden kwam, „uw geschenk verblijdt mij, omdat het de wondervolle verhooring is van ons gebed. Hoe menigmaal baden wij samen: „Kom, Heere Jezus, wees onze gast!" en ziedaar, nu zendt ons de Heer in zijne plaats dit arme weesje, zouden wij ons dan niet verheugen?"

„Zoo dacht ik eveneens, Anna" hernam de predikant; „onze zorgen worden er wel door vermeerderd, maar de Heer, die

de Vader der weezen is, en die ze ons in zijne plaats naliet om hun wel te doen, Hij zal ook zorgen dat ons niets ontbreekt, kom laat ons samen Hem danken, en zijne bescherming over ons allen afsmeeken."

Kerstvreugde.

Dat was eene verrassing, toen pa den volgenden morgen met August binnenkwam. De kleinsten keken al heel vreemd op, toen ze het groote „nieuwe broertje" daar zoo familjaar tusschen Cornelis en Jan zijn plaats zagen innemen en met smaak zijn boterham opeten. August was eerst wel wat beschroomd, maar door de vriendelijke toespraak zijner dischgenooten werd hij weldra wat vrijer en spraakzamer; eer een dag verloopen was, gevoelde hij zich onder het jonge volkje reeds geheel op zijn gemak. Spoedig was tusschen het achttal en het „nieuwe broertje" de band der vriendschap geknoopt en het was een genot de eersten rondom August verzameld te zien, wanneer hij bezig was te vertellen wat hij alzoo hier en daar op zijn zwerftochten had gezien en ondervonden.

Het was daags vóór kerstmis en de kinderen wisten, wat er dan gewoonlijk 's avonds gebeurde. Eergisteren hadden zij den tuinman met een mooi groen boompje door den tuin zien gaan en zij hadden allen geroepen: „daar is de kerstboom!" maar wat er van den kerstboom geworden was, dat wisten zij niet, geen hunner die er iets meer van gezien of gehoord had.

Lang waren zij in gespannen verwachting.

„Kom maar binnen, Betje," riep mevrouw tot de meid die daareven geklopt had, „wat is er?"

„Mijnheer verzoekt u met al de kinderen op de studeerka-

mer, mevrouw; wacht, ik zal wel gauw een paar van die peuzels naar boven dragen."

„Daar heb je 't al jongens," riep Cornelis; dadelijk nam hij August aan de eene en Jan aan de andere hand en zoo besteeg het aardige drietal vroolijk en vlug de trap naar Pa's welbekend studeervertrek, dat voor de feestviering uitstekend geschikt was.

Het jonge volkje klapte in de handen van blijdschap op het gezicht van den schoonen boom met de vele lichtjes en de geschenken, die op tafel lagen uitgestald. Groot en kostbaar waren zij niet, maar ons volkje was niet verwend, en met stralende oogen wezen zij de mooi ingebonden boeken en het blinkende speelgoed elkander aan. „Eerst zingen wij het schoone lied der Engelen in Ephrata's velden," begon pa te spreken, „gij kent hem immers allen, den Engelenzang, gij ook August?"

August antwoordde bevestigend en nu klonk het plechtig en heerlijk:

Halleluja! looft den Heer,
 Hoogste heem'len geeft Hem eer!
 Halleluja, loof Hem aard!
 God geeft zijnen Zoon aan de aard,
 God heeft in den mensch behagen;
 Vrede op aarde, Jezus leeft!
 Alles loov, wat adem heeft:
 God heeft in den mensch behagen!

Hierna werd de geschiedenis van des Heilands geboorte op kinderlijke wijze met de kleinen besproken. Het bleek bij die gelegenheid dat August lang geen onbekende was in de geschiedenissen des Bijbels en dat zijne ouders hem reeds van kindsbeen af den Heere Jezus als den Eenigen Waren Vriend van zondaren en in het bijzonder van kinderen hadden leeren kennen. Toen de laatsten blijken gegeven hadden,

dat de geschiedkundige bijzonderheden hun nog versch in het geheugen lagen, deed pa met hen een ernstig gebed. Hij smeekte den Hemelschen Vader, dat het Hem behagen mocht, deze kleinen vroeg een hart te geven dat den Heiland zocht, Hem lief had en diende; hen te doen opwassen tot godvreezende menschen en hen eenmaal allen samen in zijne eeuwige heerlijkheid op te nemen. Nog bad de huisvader bepaaldelijk voor zijn pleegkind August, die op zoo jeugdigen leeftijd reeds zoo zwaar was beproefd; dat hij toch vroegtijdig met zijn gansche hart den Heiland mocht beminnen, die ook uit liefde tot hem zijn hoogen hemeltroon verliet en onder zondaars kwam wonen, lijden en sterven; maar die ook den dood en het graf overwon, en eindelijk door zijne hemelvaart ons het tastbare bewijs gaf, dat Hij waarlijk is Gods ééngelboren Zoon, die ook eenmaal onze sterfelijke lichamen uit het graf zal doen verrijzen; o, mocht het zijn tot eeuwig geluk en oneindige zaligheid!

Allen die tegenwoordig waren, was het goed aan deze plaats en uit volle borst stemden klein en groot in met de plechtige betuiging, die ik wensch, dat ieder uwer, mijn kleine vrienden, welgemeend moge nazeggen:

Ja, U kiest ons hart
 Eeuwig tot zijn Koning!
 Onder vreugde en smart
 Geld' uw liefde 't meest,
 Strekk' ons hart uw Geest
 Eeuwig tot een woning.

„Dat geve de Heer!” besloot de predikant, „en nu kinderen, ziet eens, wat moe u ditmaal heeft toegedacht.” Niemand was vergeten, ieder verrast door het schoone en doelmatige geschenk en den ganschen avond heerschte in de harten der pastorie-bewoners een opgewekte, Gode welgevallige toon.

Bij mijn Sparreboom.

Daags na kerstmis werd de moeder van August ter laatste rustplaats geleid. De leeraar en de waard, benevens de beide oudste zoons van den predikant vergezelden het kind bij dien zwaren en treurigen tocht. Zij hadden hem getroost, hem moed ingesproken en herinnerd aan den Vader der weezen, die ook zijne hand zou vatten en zijn schreden besturen op den vaak zoo moeielijken levensweg, zoo hij slechts ten allen tijde op God alleen zijn vertrouwen stelde. Al zou hij dan zijne moeder op aarde ook nimmer wederzien, eenmaal zou hij haar dan zeker weder aanschouwen in den vollen glans der hemelsche heerlijkheid en hunne stemmen zouden zich paren tot lof des Allerhoogsten.

Menigmaal sloop August in de stilte des avonds binnen den lagen ringmuur van het op dit uur eenzame kerkhof dat het bedehuis omringde. Daar ginds, een paar schreden van het pad dat over het kerkhof heenliep, vlak naast dien schoonen altijd groenen spar, dien hij voortaan „mijn sparreboom” noemde, daar wees de omgewoelde aarde de plaats aan, waar het stof der ontslapene rustte. Met eerbied ging hij altijd die plek voorbij, wanneer hij somtijds op weg naar school van het druk begane kerkpad gebruik maakte. Nimmer zou hij hebben vergeten een blik te werpen op de groene zoden die den volgenden zomer dat dierbare plekje dekten of een verwelkte roos te verwijderen van het boompje dat hij op moeders graf had geplant.

Dag aan dag ging hij met zijne beide vrienden schoolwaarts, zij hadden elkander als broeders lief, zij speelden en stoeiden, vischten en roeiden wanneer de lessen geleerd en het werk af was, kortom zij ware trouwe vrienden, steeds gereed lief en leed met elkander te deelen. De leeraar en zijne vrouw hadden nog geen oogenblik reden gehad zich over August te beklagen en de onderwijzer kon telkens wanneer naar den knaap werd geïnformeerd, het beste getuigenis omtrent ge-

drag, vlijt en vorderingen van dominé's pleegzoon afleggen. In het huisgezin van den predikant heerschte tevredenheid en geluk, de kinderen waren gezond en groeiden flink op en al was ook het inkomen gering en de zorg groot, de Heer liet het nimmer aan het noodige ontbreken. Kwam het water ook al eens tot aan de lippen, er over ging het niet. Dat echter het geluk hier beneden niet bestendig is, ondervonden ook de betrekkingen van den geliefden leeraar in den loop des jaars op de grievendste, smartvolste wijze.

Weer was het 24 December, juist een jaar nadat August op zoo liefdevolle wijze als kind onder de bewoners der pastorie was opgenomen. Hoe gansch anders zag het er daar vóór een jaar uit! Denk eens met mij terug aan die blijde ouders, aan al die vroolijke kindergezichtjes en de kerstvreugde, toen door jong en oud daar gesmaakt, en thans — het huis staat verlaten. Geen welluidende kinderstemmen weerklinken meer daarbinnen, geen vriendelijke kerstboom met schitterende lichtjes verplaatst ons in gedachten te midden der vrome herders die onder het flonkerend sterrendak de wacht houden over hun grazende kudden; geen engelenzang dringt meer uit die eenzame woning tot ons door, een doodsche, akelige stilte heerscht er. Waar zijn ze gebleven, de vreedzame bewoners, die ook wij onder het lezen van deze geschiedenis lief hebben gekregen? Zij zijn verstrooid. — Kort geleden was de godvreezende leeraar door den dood aan zijn gezin en gemeente ontrukkt — hij vierde thans in betere gewesten het feest van 's Heilands geboorte. De teeder minnende moeder reisde met een paar der kleinsten herwaarts, een ander drietal ging derwaarts, de overigen weer naar een andere stad. Gescheiden zijn zij, die zoo innig verkleefd waren dat ze elkander vroeger geen uur konden missen, gescheiden voor jaren, wie weet of ze elkaar wel ooit zullen

wederzien? Bloedverwanten hebben zich over de arme moeder ontfermd en haar met haar kroost tot zich genomen, de kinderen waren weezen, maar zij waren ten minste verzorgd.

Allen?

Felle vorst heerschte er op dienzelfden 24^{en} December; hij had de wateren tot een dikke ijskorst doen stollen, de aarde tot op aanmerkelijke diepte versteend. Het was duister daarbuiten. De noordewind huilde en gierde om het bedehuis, hij blies de sneeuw tot bergen omhoog en versperde den ingang der huizen; de dorpsbewoners bleven binnen bij het knetterend vuur aan den huiselijken haard.

Wat beweegt zich daar ginds nog zoo laat op het kerkpad? Zie — dáár — die donkere gestalte, aan den voet van den grooten spar! Zij beweegt zich, merkt gij het nu? Wat het toch zijn mag? Ik hoor schreien, is het een kind of bedriegt mijn gehoor mij?

Een nieuwe verschijning. Daar nadert een reiziger, zooeven per diligence aangekomen met rassche schreden de plek waar het donker voorwerp zich bewoog; schreien verneemt hij niet, de wind is van hem af. Verschrikt staat hij plotseling stil, hij bukt zich

„Een kind!” roept hij vol verbazing uit, en slaat de handen ineen, „op dit uur, aan deze plaats, bij zulk noodweer, een kind?”

„Sta op kleine, gij verkleumt, wie zijt gij?” gaat hij voort; „waar woont gij? ik wil u bij uwe ouders brengen, kom schielijk mee!”

Onder tranen en snikken vernam de vreemde van kleinen August — hadt gij 'tgeraden? — wie hij was en hoe hij daar kwam. De familie des leeraars wilde wel diens vrouw en kinderen maar niet den vreemden weesjongen onderhouden; met eenig geld en een pak oude kleeren had men hem de wijde wereld ingestuurd.

Het bondig verhaal des knaaps ontstelde den vreemde,

alles wat hij hoorde was nieuw voor hem. De predikant overleden, vrouw en kinderen verstrooid, aan August, het kerstkind, door vreemden meedoogenloos de deur gewezen! En hij zelf, wiens geweten hem rust noch duur had gelaten en die eindelijk op reis was gegaan om zich met zijn vriend te verzoenen, welk een teleurstelling! Berouw verteert hem.

Plechtstatig klokgebrom dringt van boven uit den toren tot hem door, het Kerstfeest wordt ingeluid.

„Te laat, o Heer, te laat!” klonk het van zijn bevende lippen; „ik weigerde de aangeboden broederhand te drukken, mijn schuld is groot, vergeef o Heer, aan een die niet vergaf!”

De stormwind loeide en nam in hevigheid toe, maar het vereenigd smeekgebed van neef en pleegkind deed den storm in beider borst bedaren.

„Kom mee, mijn jongen,” sprak de vreemdeling met aandoening tot August, „ik, de onwaardige neef van uw weldoener, neem de taak van uw pleegvader over. Ik ben rijk en heb zelf geen kinderen, mag ik uw vader zijn?”

Dat August, diep getroffen door Gods trouwe vaderzorg, het verrassend aanbod met dankbaarheid aannam, begrijpt gij.

Hij groeide op tot een degelijk, godvreezend landbouwer, die zich voortdurend in Gods milde zegeningen mocht verblijden.

Geen Kerstfeest ging voorbij, dat hij niet vrouw en kroost in gezelligen kring om zich verzamelde, om hun te verhalen wat er 's avonds aan het kerkpad gebeurd was.

„Bij mijn sparreboom,” zeide hij, „lag ik geknield, God smeekend om genade en ontferming. De Heer erbarmde zich over den armen verstooteling; Hij redde mijn lichaam van den dood en mijne ziel van het eeuwig verderf, Hij is de Vader der weezen. Alles, wat adem heeft, love den Heer, Halleluja!”

400 MARK

Kerstverhaal voor kinderen
door

C. VAN DER VELDEN J^{zn.}

met geïllustreerd omslag.

Prijs 10 Cent. 25 Ex. f 2.25 100 Ex. f 6.50.

De Eenige Redder.

kerstverhaal

door

H. M. VAN DER VEGT.

met geïllustreerd omslag

Prijs 10 Cent. 25 Ex. f 2.25 100 Ex. f 6.50.

EEN DONKERE EN EEN HELDERE KERSTNACHT

of

DE VIOL SPELER EN DE ORGELDRAAIER

kerstverhaal voor jongelieden

door

P. VERGERS.

met plaat en geïllustreerd omslag

Prijs 25 Cent. 25 Ex. f 5.- 100 Ex. f 15.-